

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1862-06-25)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1862-06-25)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 115. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010119.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

d. 25. Juni 1862.

Tak for Dagbladets knebne Anmeldelse af Heibergs Breve. De klager over, at kun saa faae have Øie for Totaliteten? Jeg klager ikke længer herover, jeg forundres, naar denne Evne en enkelt Gang træder mig imøde ved denne som ved andre Ledigheder.

Ja, jeg seer, at Goethe har udtalt disse Ytringer om sig selv som Tragedie-Forfatter, men jeg vedbliver at sige, Goethe skrev ingen Tragedie, fordi han ingen kunde skrive. Naar De inddeler de to Digterindividualiteter i de objective-kritiske og de subjective, da har De vel Bet i, at der gives disse to Arter af Digternaturer, det kan vel ikke nytte at nægte det, men netop fordi Goethe hører s. 116 til de Første, skrev han ikke og kunde ikke skrive en Tragedie. Mon i det Hele taget en kritisk Digternatur har skrevet en Tragedie? Mon der ikke hører en umiddelbar Begeistring, fri for alle kritiske Tilløb, til at skrive en Tragedie? Mon ikke den kritiske Natur vilde blive forlegen over sine egne Stormskridt og ved Kritiken herover blive afkølet, hvor han uafbrudt skulde være i Flamme? Jeg veed ikke, men det veed De og maa sige mig det, om der er Exempler paa, at en kritisk Natur har været Tragedie-Digter. Jeg tænker mig forgjæves om efter et Exempel imellem dem, jeg har den Ære at kjen-de. For mig er det en Umulighed at tænke mig Goethe skrive en Kong Lear, ligesaa umuligt som at en erotisk Tenorstemme skulde kunne tage de dybe Bastoner. Dog, maaskee er Alt, hvad jeg her yttre Snak, hvorover man kan slaee en Streg.

Jeg befinder mig i Dag meget bedre, en Følge af en god Nat, hvori jeg har sovet. Jeg tror De var min Doctor igaar, ligesom De jo paastaaer, at jeg undertiden er Deres. Jeg har været aldeles frie for Besøg i Dag, formodentlig fordi jeg i Morges beredte mig paa at modtage en Deel, ligesom man jo sjældent faaer Begn, naar man forsyner sig med Paraply. Jeg har tilbragt det meeste af Dagen i Haven med mine tre Graaespurve og har endogsaa haft den Glæde at befrie en Svale fra at qvæles, der sad fast imellem to Grene. Jeg blev saa glad, da jeg saae den flyve, jeg var formelig i Angst for, at den skulde ligge død for mine Fødder. Det Første, der mødte mit Øie om Morgenen paa den Dag, Heiberg døde, var en død Svale, mit Hjerte bankede derfor i Dag ved Tanken om en Gjentagelse af dette Syn; jeg troer derfor, at den stakkels Fugls Glæde over atter at kunne sprede sine Vinger og svinge sig op i Luften ikke var større end min. Den saae paa mig med saa rørende Øine, da jeg hjalp den løs, at jeg anseer denne Dag som godt benyttet.

God Nat! God Fornøjelse paa Broen og megen Nytte af Vandringen hjemad.

Deres hengivne
Veninde.

s. 117 Det er skammeligt, at jeg har glemt, at jeg jo dog har haft et Damebesøg i Dag, men det var kort og beskedent, derfor er det gaaet mig af Glemme. God Morgen thi nu gaaer Klokken til 1.